

Sygn. akt VII U 3140/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy C. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania C. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 18 czerwiec 2012 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury C. B. w oparciu o wskaźnik podstawy wymiaru emerytury wynoszący 110,01%, od dnia 15 czerwca 2012 roku.

Sygn. akt VII U 3140/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 czerwca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał C. B. prawo do emerytury od dnia (...)roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych tj. z lat 1970-1989 wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 85,62%.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł C. B. domagając się jej zmiany i ustalenia wysokości emerytury z przyjęciem faktycznie otrzymanych zarobków w latach 1970-1975 i 1989 roku, a nie wynagrodzenia minimalnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

C. B. urodzony (...) w dniu(...) roku złożył wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączył m.in. zaświadczenie Rp-7 potwierdzające wynagrodzenie uzyskane z tytułu zatrudnienia w (...)sp. z o.o. w P. w latach 1976-1985 (k. 1-4 akt ZUS). Na tej podstawie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 18 czerwca 2012 roku przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 15 czerwca 2012 roku, od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat

kalendaryzowanych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, co dało wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury na poziomie 85,62 %. Za lata 1970-1975 przyjęto wynagrodzenia minimalne wobec fakty nie udokumentowania przez ubezpieczonego kwot osiągniętych wynagrodzeń (k. 7v).

Decyzją z dnia 18 września 2012 roku organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury wnioskodawcy uwzględniając dołączone zaświadczenie Rp-7 z (...) sp. z o.o. z dnia 21 sierpnia 2012 roku potwierdzające wynagrodzenia osiągnięte w latach 1971-1975 (k. 32). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 100,97% (k. 50 akt ZUS).

Wnioskodawca podniósł, że powyższe dokumenty nie uwzględniały premii, nagród ani trzynastek i zostały wystawione wyłącznie w oparciu o angaże. Wnosił o ustalenia wysokości wynagrodzenia w oparciu o akta osobowe i zeznania świadków (k. 23v).

W 1968 roku wnioskodawca osiągnął wynagrodzenie w wysokości 3 758 zł (karta wynagrodzeń – k. 43). Od dnia 24 kwietnia 1968 roku wnioskodawca rozpoczął służbę wojskową, którą zakończył w 1970 roku. Od czerwca 1970 roku ponownie podjął zatrudnienie (k. 43). W 1970 roku osiągnął wynagrodzenie w wysokości 14 270 zł (k. 43). W 1971 roku wynagrodzenie wynosiło 33 910,77 zł. Stanowiło ono sumę wynagrodzenia wskazanego w karcie wynagrodzeń (k. 43) i w zaświadczeniu Rp-7 (k. 32 t. V akt ZUS) oraz premii wskazanych w protokołach (k. 67). Za lata 1972-1973 przyjęto wynagrodzenia z Rp-7 sumując wykazane wartości z protokołami podziału premii (k. 32 t. V akt ZUS, k. 67). Za czwarty kwartał 1974 roku i 1975 rok przyjęto wynagrodzenia z Rp-7 przyjmując jednocześnie wypłacenie premii w wysokości 25% stanowiącej średnią arytmetyczną premii wypłaconych w latach poprzednich. Za lata 1974-1975 nie stwierdzono istnienia protokołów podziału premii jednak nie ulega wątpliwości, że premia za te okresy została wypłacona, co potwierdzają zeznania świadków. Podnieść należy, że miała ona tendencję rosnącą na przestrzeni lat jednak brak było dowodów potwierdzających jej rzeczywistą wysokość, zatem przyjęcie wysokości premii na poziomie przekraczającym 25% mogłoby być obarczone ryzykiem przeszacowania. Uwzględnienie zarobków w wyżej wskazanych wysokościach prowadzi do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury prowadzi do jego ustalenia na poziomie 110,01% (opinia biegłego – k. 166-180).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów. Dokumenty znajdujące się w aktach osobowych odwołującego z (...) Zakładów (...) w P. (k. 67) oraz (...) Przedsiębiorstwa Usługowo- (...) w P. zostały wystawione w przepisanej formie, zawierały pieczęcie i podpisy pracodawców. Były właściwie przechowywane. Z tych względów zasługiwały na obdarzenie wiarą w całości. W zakresie wysokości hipotetycznego wskaźnika podstawy wymiaru emerytury Sąd oparł się na wskaźniku ustalonym przez biegłego T. K. (opinia biegłego – k. 166-180). Biegły ten ustalił powyższy wskaźnik z przyjęciem jednoznacznie możliwych do ustalenia składników wynagrodzeń oraz hipotetycznie obliczonej premii za lata 1974-1975 na poziomie 25% wynagrodzenia zasadniczego, stanowiącej średnią arytmetyczną premii wypłaconych wnioskodawcy w poprzednich latach. Biegły wskazał, że przyjęcie premii w takiej wysokości jest niewątpliwe. Na jej wypłacanie wskazują bowiem zeznania wnioskodawcy jak i świadków, a ponadto premia ta miała tendencję zwykłą zwiększając się z każdym rokiem. Jednakże przyjęcie jej w stopniu wyższym aniżeli ustalony mogłoby prowadzić do przyjęcia wysokości wynagrodzenia większego aniżeli faktycznie wypłacone. Z tego względu wskaźnik 25% jako niewątpliwy powinien stanowić podstawę ustalenia wysokości wynagrodzenia. Strony nie zgłaszały uwag do niniejszej opinii (k. 193v), za wyjątkiem faktu mylnego operowania przez biegłego pojęcie wskaźnika wysokości kapitału początkowego a nie wskaźnika wysokości wymiaru emerytury. Sąd powyższą opinię uznał za wiarygodną w całości, z wyjątkiem powyższego uchybienia. Opinia ta była szczegółowa, sporządzona z najwyższą starannością, opierająca się na całokształcie materiału dowodowego niniejszej sprawy, odnosiła się do dotychczasowych zastrzeżeń stron do wcześniejszych opinii biegłej J. Ł.. Była ponadto pełna, logiczna i jasna, a strony postępowania się z nią zgodziły.

W świetle powyższej opinii, za wiarygodne w części, w zakresie zgodnym z powyższą opinią, Sąd uznał opinie wydane przez biegłą J. Ł. (k. 84-92, 116-120, 150v-155, 158v-159). W zakresie dotyczącym wskaźników wysokości podstawy wymiaru emerytury ustalonych na poziomach 108,26% (w przypadku pominięcia premii za IV. kwartał 1974 i rok 1975) oraz 110,27% (w przypadku przyjęcia premii w stawce 31,44% za te okresy) Sąd opinie uznał za niewiarygodne z przyczyn omówionych powyżej oraz wskazanych przez biegłego T. K. w jego opinii (k. 178-179).

Zeznania świadków J. B. (k. 61), R. S. (k. 61v-62), Z. W. (k. 62-62v) Sąd uznał za wiarygodne w zakresie faktu potwierdzenia wypłacenia premii w latach 1974-1975. Zeznania K. F. (k. 61v) okazały się w tym celu nieprzydatne, gdyż świadek pracę w Przedsiębiorstwie (...) w P. rozpoczął dopiero w dniu 19 lipca 1984 roku.

Odwołanie C. B. jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t.) podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustaloną w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Wedle zaś art. 13 ustawy z dnia 18 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2013.1442 j.t.) podstawę wymiaru składek dla pracowników stanowi osiągnięty przez nich przychód w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych osiągnięty z tytułu zatrudnienia.

Ponadto zgodnie z art. 5 ustawy przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się okresy składkowe, którymi są m.in. okresu zatrudnienia.

Biorąc pod uwagę, że w niniejszym postępowaniu C. B. udowodnił wynagrodzenie otrzymane w latach 1968-1989, co doprowadziło do ustalenia hipotetycznego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury na poziomie 110,01%, który to wskaźnik jest wyższy aniżeli dotychczas ustalony przez organ rentowy na poziomie 100,97%, zaskarżoną decyzję należało zmienić i zobowiązać organ rentowy do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury C. B. w oparciu o wskaźnik podstawy wymiaru emerytury wynoszący 110,01% od dnia (...)roku, tj. od dnia nabycia prawa do emerytury.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.